

Ας κάνουμε πράξη τα πάντα...

Πριν λίγο καιρό, το Τάγμα μας τέθηκε «Σε Διαλογισμό», μία διαδικασία που τηρείται κατά την απώλεια του Μεγάλου Ιεροφάντη, με σημαντικές εσωτερικές κυρίως προεκτάσεις.

Είναι, ίσως, μία ευκαιρία να αναρωτηθούμε πότε διαλογιζόμαστε γιατί διαλογιζόμαστε, και κυρίως ποιο είναι το αντικείμενο του διαλογισμού μας. Ποιο συμπέρασμα εξάγουμε μετά από κάποιο διαλογισμό; Τι εξυπηρετεί αυτός;

Είναι μία καλή ευκαιρία, πιστεύω, να σκεφθούμε και να διαλογισθούμε ότι κανένα Τάγμα, κανένας Τύπος, κανένα Εργαστήριο οποιουδήποτε βαθμού, κανένας Αδελφός οποιασδήποτε Στοάς οπουδήποτε στον κόσμο και καμμία ομιλία σε οποιοδήποτε Τάγμα, δεν έχει ποτέ προτρέψει κανέναν να πράξει κάτι αρνητικό. Παρ'όλα αυτά, όμως, βλέπουμε πολλές φορές αρνητικά γεγονότα και μέσα σε Τάγματα και ανάμεσα σε Αδελφούς.

Ένα πρώτο συμπέρασμα που αμέσως έρχεται αβίαστα είναι ότι πολλές φορές κάποιοι επιλέγουν να είναι Τέκτονες κατά την διάρκεια της συνεδρίας και μόνον. Ούτε πριν, ούτε και μετά, προβληματίζονται με τις διδαχές του Τεκτονισμού, ούτε φυσικά διαλογίζονται πάνω σ'αυτές. Πολλές φορές μετά την συνεδρίαση, ακολουθεί κάποιος προβληματισμός, αλλά τα πάντα παραμένουν ως είχαν και πριν. Και το χειρότερο, έχουμε επαναπαυθεί ότι δήθεν αναζητήσαμε την Αλήθεια.

Όλες οι ομιλίες οι παρεμβάσεις και οι εργασίες έχουν, οπουδήποτε και αν βρεθούμε, ως σκοπό να μας οδηγήσουν σε μία διαδικασία αυτοκάθαρσης, προκειμένου να συναντήσουμε τις απαντήσεις που ψάχνουμε «καθαροί», διότι το φως είναι αμείλικτο και φωτίζει μεν, καιεί δε.

Αυτό όμως για να πραγματοποιηθεί απαιτεί από εμάς όχι να λέμε και να ακούμε ωραία λόγια, αλλά να τα κάνουμε πράξη. Ξέρουμε να λέμε ωραία λόγια εντός της Στοάς, αυτό είναι σίγουρο, αλλά το θέμα είναι τι γίνεται εκτός αυτής. Είμαστε Τέκτονες κατά την μία ώρα της συνεδρίας ή κατά τις υπόλοιπες 23 ώρες της ημέρας;

Ξέρουμε να διακρίνουμε την σωστή από την λάθος συμπεριφορά, αλλά όταν έλθει η ώρα να τεθούμε ενώπιόν τους, και να αποφασίσουμε, βάζουμε, αλίμονο, άλλους να το κάνουν.

Ξέρουμε να διακρίνουμε το σωστό, αλλά το αφήνουμε για άλλους να το πράξουν.

Ξέρουμε ότι ο διπλανός μας σφάλει, αλλά δεν του λέμε τίποτα, για να μην τον στεναχωρήσουμε, και έτσι τον καταδικάζουμε να θεωρεί την σιωπή μας, ως έγκριση των σφαλμάτων του. Και τότε γινόμαστε συνένοχοι συμπαντικά και καρμικά, άσχετα αν το γνωρίζουμε ή όχι...

Ξέρουμε ότι κάτι δεν πάει καλά με κάποιον αδελφό μας, αλλά εμείς κάνουμε ότι δεν γνωρίζουμε τίποτα. Φοβόμαστε να πούμε τα λάθη με το όνομά τους, γιατί έτσι δεν θα γίνουμε αρεστοί. Πριν πούμε την γνώμη μας, φιλτράρουμε το πώς θα φανεί αυτό... Φοβόμαστε να ταραξούμε τα νερά.

Κί'όμως, γίναμε Τέκτονες μόνον για έναν λόγο. Να μάθουμε ότι κάθε δρόμος απαιτεί δύσκολες αποφάσεις. Δύσκολες για μας πρώτα απ'όλα, και μετά ίσως δύσκολες και για τους άλλους. Θέλουμε να βαδίζουμε πατώντας και με τα δύο πόδια στο πεζοδρόμιο. Δεν θέλουμε να τσαλακωθούμε. Ξεχάσαμε, αλίμονο, ότι Τεκτονισμός σημαίνει κατ'αρχήν επιλογή δύσκολου δρόμου. Δύσκολου για τις επιλογές μας, για τις πράξεις μας. Ο πραγματικός Τέκτονας και η Τεκτονίδα τσαλακώνονται κάθε μέρα διότι κάθε μέρα κάτι θυσιάζουν από αυτά που μας κρατούν δέσιμους σε βέβηλες επιλογές. Κάθε μέρα πρέπει να αφήνουμε μέταλλα έξω από την Αίθουσα των Στοχασμών. Εισαχθήκαμε σε έναν Οργανισμό, μπαίνοντας σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, στριμωγμένοι, και μετά με δεμένα τα μάτια αντιμετωπίσαμε ερωτήσεις, αλλά στο τέλος άνοιξε η αγκαλιά της Στοάς για να μας δεχθεί. Από την πρώτη στιγμή επομένως μας δόθηκε η ευκαιρία να κατανοήσουμε ότι αρχίζει από εμάς ένας δύσκολος δρόμος.

Ας μην φοβόμαστε λοιπόν να συγκρουσθούμε. Ας μην φοβόμαστε να τσαλακωθούμε. Όλοι αυτοί που έμειναν στην ιστορία, έμειναν γιατί συγκρούστηκαν. Πρέπει να θυμόμαστε ότι η μύηση δεν ολοκληρώθηκε με το πέρας της τελετής μύησής μας. Μύηση πραγματοποιείται κάθε μέρα, μέσα από τις πράξεις μας. Όπως από το σκοτάδι της Αίθουσας των Στοχασμών και του κεφαλόδεσμου, συναντήσαμε το φως της Στοάς, έτσι και από την σύγκρουσή μας με κάθε τι το αρνητικό, με τον κακό μας εαυτό, θα επέλθει η δικαίωση. Και εάν η σύγκρουσή μας έχει κόστος, ας το αναλάβουμε. Και ας είμαστε υπερήφανοι γιαυτό. Όχι στα μάτια των άλλων απαραίτητα, αλλά στα μάτια του Εσωτερικού μας κόσμου πρώτιστα. Αρκεί από την θυσία αυτή να προκύψει κάτι καλό.

Τεκτονισμός σημαίνει να αποφασίζουμε με βάση το κοινό καλό και όχι το προσωπικό μας συμφέρον. Η δικαίωση ποτέ δεν θα έλθει από συνανθρώπους, ούτε καν Τέκτονες ή Τεκτονίδες. Η δικαίωση υπάρχει και περιμένει να βγει στην επιφάνεια ΜΟΝΟΝ από τον εσωτερικό μας κόσμο. Αυτόν τον κόσμο που είναι σε διαρκή αναζήτηση της επανασύνδεσής του με την πηγή όλων.

Ας τον αφήσουμε να μας μιλήσει. Έχει πολλά να μας πει.

Ας θυμόμαστε ότι όλα τα Τάγματα, όλα τα Τυπικά, όλοι οι Τύποι, και όλες οι παρεμφερείς Οργανώσεις έχουν ωραίες διδασκαλίες. Στο Τάγμα μας είμαστε υπερήφανοι, για το γεγονός ότι προσπαθούμε να κάνουμε αυτά τα λόγια πράξη.

Όταν μιλάμε για σεμνότητα, δεν τη εννοούμε για τους άλλους αλλά την επιβάλουμε πρώτα στον εαυτόν μας.

Όταν καταπολεμούμε την ματαιοδοξία το κάνουμε σε μας πρώτα, και όχι στους άλλους. Όταν καταπολεμούμε τις διακρίσεις, ξεκινάμε την μάχη από εμάς τους ίδιους.

Να λοιπόν, κάποια μικρά θέματα που αξίζει να διαλογισθούμε. Ας κάνουμε πράξη τα πάντα !

Ο Εξοχος Εθν.: Μεγ.: Διδάσκαλος – Εθν.: Μεγ.: Ταξίαρχης
Παναγιώτης Λιβιεράτος 33° 90' 96"